

[Inger Gautier Schmit.]

Assistance. Dette viser absolut, at naar man kan vælge mellem en mandlig og en kvindelig Læge, saa foretrækker de fleste alligevel den kvindelige Læge.

Sidste Aar havde jeg hele Politioimraadet fremme til Behandling, men fandt ikke nogen særlig Støtte hos den højtærede Justitsminister, men Kvinderne har siden den Tid stadig arbejdet med dette Spørgsmaal. De har bl. a. holdt et stort Møde her i København, hvortil 18 Kvindeorganisationer indbød, og Sagen er ikke lagt til Side. Vi tror ganske bestemt, at vi efterhaanden vil kunne vinde den store Befolknings Forstaaelse for, at hvor det drejer sig om Sager, der angaar Kvinder og Børn, ikke mindst Sædelighedssager, er det naturligt og selvfølgelig, at Sagerne bliver behandlet af en kvindelig Afdeling indenfor Politiet. Politiet synes at savne Forstaaelse for det berettigede i denne Opfattelse, men jeg tror, den Tid vil komme, da Politiet bliver nødt til at ændre sin Opfattelse, fordi Kravet fra den store Befolkning vil blive saa stærkt, at man simpelt hen ikke kan sidde det overhørigt.

Det paatænkes jo at oprette et Ungdomsfængsel efter vor nye Straffelov, og jeg vil i den Anledning minde den højtærede Justitsminister om en Udtalelse, som Fængselsdirektøren fremkom med efter at have undersøgt disse Forhold i Udlandet og navnlig i England. Fængselsdirektøren udtaler, at han ved et af disse store Ungdomsfængsler havde bemærket som noget, han ikke kendte herhjemme fra, at der ved hver Afdeling var ansat en Dame, formelt som en Slags Oldfrue, men „i Virkeligheden er hun som en Moder for de unge Mennesker. Jeg tror, vi skal overveje, om vi ikke i vort Ungdomsfængsel skal ind paa det samme. Der er noget om, at en Kvinde bedre end en Mand kan faa Tag i det gode hos Drengene i den vanskelige Overgangsalder. Princippet tror jeg er rigtigt.“ Og saa dette vil jeg gerne fremhæve ved denne Lejlighed, da Planerne for Ungdomsfængslet jo endnu ikke er fastlagt, og jeg vil henstille, at man i Justitsministeriet tager denne Tanke op til Overvejelse. Jeg har selv personlig set den praktiseret i Finland paa store Ungdomshjem for forbryderiske Drengene. Jeg saa i Sommer, da jeg var deroppe, at der var ansat Kvinder paa forskellige Afdelinger af flere af de mest moderne Opdragelseshjem, og der blev udtalt, at det havde en særdeles heldig Indvirkning paa disse unge Mennesker, at en god og kærlig Kvinde var med til at lede hele deres Opdragelse og Tilværelse.

Naar man endelig tager et Omraade som Skolen og ser, hvilken Stilling Kvinderne har der, ja, saa er der jo anbragt mangfoldige Kvinder i det almindelige Skolevæsen, men de højere Stillinger er saa at sige overalt besat med Mænd. Siden 1916, da Kvinder fik Adgang til at blive Overlærere, er kun 6 af de 250 Overlærerembeder, vi har her i Landet, blevet besat med Kvinder, og vi har jo for ganske faa Dage siden hørt Borgmester Kaper ganske klart udtale, at man helst maatte fraraade unge Piger at studere, for hvis man i de forskellige Administrationer stød med to Ansøgere til en Stilling, en Kvinde og en Mand, vilde man altid foretrække Manden. Det er saa rart at høre Borgmesteren sige sin Mening rent ud; men det er dog alligevel paa en Maade noget at desavouere hele den Opfattelse, der ligger i Loven af 1921 om Kvinders Adgang til Tjenestestillinger og Hyerv.

Ved Seminarierne er det ligeledes overordentlig vanskeligt for Kvinder at komme frem. Det ligger simpelt hen deri, at man ikke ynder at ansætte Kvinder som Lærere ved Seminarierne, og da man altid tager Seminarieførstandere ud fra Seminarielærernes Kreds, er det klart, at det er saa godt som umuligt at faa en kvindelig Forstander paa et Seminarium, naar man ikke har noget Materiale at tage af, og som jeg før sagde, det har man altsaa ikke, naar man ikke vil ansætte Kvinder som Lærere ved Seminarierne. Ikke en Gang ved Fællesseminarierne gør man det; der er kun en enkelt Kvinde ansat, men det modsiger jo ikke i ringeste Maade, hvad jeg her har fremført.

Man synes heller ikke, naar man ned sætter Kommissioner, at have nogen særlig Forstaaelse af, at Loven i høj Grad hjemler, at Mænd og Kvinder gaar ind i et fælles Samarbejde for de fælles folkelige Opgaver, som Kommissioner dog maa siges at være. Jeg kan blot pege paa de senere Tidens Oplevelser i saa Henseende. Den højtærede Undervisningsminister har jo i Sommer, hvad der ogsaa har været omtalt her, nedsat sin bekendte Skolebogskommission. Jeg har i denne Kommissions Sættelse forgæves søgt efter et Kvindenavn; det findes ikke. Denne Kommission, maa jeg tænke mig, er et Resultat af det ærede Medlem Hr. Bomholts Udtalelser i Fjor under Finanslovdebatten, hvor det ærede Medlem udtalte — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere et Par Linier:

„Hver Gang en ny Samfundsklasse eller et nyt Samfundslag trænger frem til Magten, vil der naturligvis ske en Omvurdering af Historien, og det er na-